

Pfv.II.20.136/2014/19.

A Kúria a dr. Kiss Tamás Lajos pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Vágottné dr. Csizmadia Judit ügyvéd ügygondnok által képviselt alperes ellen cselekvőképességet érintő gondnokság alá helyezés iránt a Pesti Központi Kerületi Bíróságon 7.P.101.639/2012. szám alatt megindított és a Fővárosi Bíróság 54.Pf.633.557/2013/5. sorszámú ítéletével befejezett perében az említett számú jogerős határozat ellen a felperes részéről 60. sorszám és Pfv.3. szám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem, illetve az alperes részéről Pfv.11. és Pfv.14. sorszám alatt benyújtott csatlakozó felülvizsgálati kérelem folytán a 2015. január 13. napján megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a jogerős ítélet felülvizsgálati kérelemmel és csatlakozó felülvizsgálati kérelemmel támadott rendelkezéseit hatályában fenntartja.

Az alperest képviselő ügygondnok munkadíját 15.000 (tizenötezer) forintban + 4.050 forint ÁFA-ban, összesen tehát 19.050 (tizenkilencezer-ötven) forintban állapítja meg, melyet a Magyar Állam visel.

Felhívja a Kúria Költségvetési és Ellátási Főosztályát, hogy a fenti ügygondnoki díjat a számla bemutatását követően utalja ki dr. V.-né dr. Cs. J. ügyvédnek .

A felperest képviselő dr. K. T. L. eseti gondnok felülvizsgálati eljárási költségét a felperes viseli.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A jogerős ítélet alapjául szolgáló tényállás szerint a peres felek testvérek, az alperes nőtlen, gyermeke nincs. Kizárólagos tulajdonát képezi a lakóhelyéül szolgáló B., F. út 14. I. emelet 5. szám alatti 68 négyzetméter alapterületű ingatlan.

Az alperes gimnáziumi érettségivel rendelkezik, majd több éves egyetemi tanulmányokat folytatott Magyarországon, illetve

Németországban, azonban diplomát nem szerzett. Az 1990-es évektől 2005-ig Németországban élt, ahol alkalmanként különböző munkákat végzett, emellett azonban Magyarországon élő családja támogatására is számíthatott.

Az alperes 2005-ben visszaköltözött Magyarországra, 2009-ig - édesanyja haláláig - a perbeli ingatlanban édesanyjával együtt élt, azóta a lakást egyedül használja. Rendszeres jövedelemmel nem rendelkezik, papír hulladék és üvegek gyűjtéséből saját előadása szerint havonta mintegy 10.000 forint bevételre tesz szert. Hazajövele óta ugyanakkor munkaviszonyt nem létesített, állítása szerint folyamatosan munkát keres, a Munkaügyi Központban azonban nem regisztráltatta magát.

Mivel az alperes megfelelő jövedelemmel nem rendelkezik, az ingatlanával kapcsolatos költségeket sem tudja fizetni. Nagy összegű közös költség, illetve rezsi tartozást halmozott fel, melyeknek nagyságrendje az 500.000 forintot meghaladja. Erre tekintettel a tulajdonát képező ingatlanra - a társasház javára - végrehajtási jog került bejegyzésre az ingatlan-nyilvántartásba, a végrehajtási eljárás folyamatban van.

A fentiekkel összefüggésben a lakásban már évek óta nincsen fűtés, gáz-, illetve melegvíz-szolgáltatás. A körülmények az alperes saját bevallása szerint is tarthatatlanok. Annál is inkább, mivel az alperes az ingatlan értékesítésére vonatkozó szándékát hangoztatva évek óta a lakásban található használati tárgyaknak és szemétnak minősülő holmiknak válogatás nélküli bedobozolásával foglalkozik, melyek lassan az egész lakást megtöltik. Ezért az alperes napjai nagy részét az ingatlanon kívül tölti. Napközben könyvtárban tartózkodik, ahol olvas és internetezik, reggelit és ebédet egy alapítvány biztosít részére, ahogyan ruhaneműinek tisztítását is, az esti órákban pedig üveget gyűjt.

Az alperes 2005-től egészen 2012 októberéig személyi igazolvánnyal nem rendelkezett, azt csupán jelen perben, az elsőfokú bíróság felhívására készítette el. Az egyéb okmányait (TAJ kártya, lakcímkártya, adókártya) a felperes meg nem cáfolt előadása szerint a testvére készítette el számára.

Az alperes 1975-ben, a sorkatonasága időszakában öngyilkossági kísérletet követett el, emiatt 1975. március 26-a és május 21-e között a H. Kórházban kezelték pszichopathia charot típusú mechanizmus és encephalopathia diagnózissal. A zárójelentés szerint ugyanakkor az organikus vizsgálatok eredményei negatívak voltak.

Ezt követően ismételt pszichiátriai osztályon történt ellátására 2012. március 9-től március 21-ig került sor a S. Pszichiátriai Klinika Akkut Pszichiátriai Részlegén, amikor schizotypiás

rendellenességet diagnosztizáltak nála. A zárójelentés szerint öngyilkossági veszély miatt beutaló alapján mentő szállította kórházba, a mentősök tűzoltók segítségével jutottak be a lakásba. Az osztályos megfigyelés alatt veszélyeztető pszichiátriai tünetet nem észleltek, öngyilkossági gondolat nem volt feltárható és pszichotikus tünet sem jelentkezett. A kezelés során kezdetben felmerült a schizophrenia lehetősége is, az elvégzett vizsgálatok, klinikai kép alapján ez egyértelműen nem volt kizárható, de az előtérben schizotypias személyiségzavar tünetei álltak. Orvosi szempontból veszélyeztető állapot hiányában a gondnokság alá helyezést a klinikán egyelőre nem látták indokoltnak, azonban a gyámhivatal részéről szoros kontrollt, ellenőrzést, a lakáskörülmények tisztázását találták indokoltnak. A pszichiátriai részlegen tartózkodás folyamata alatt az alperes együttműködési készséget tanúsított, a gyógyszerek hatására állapota kompenzálódott. Ennek szedését, illetve a rendszeres kontrollt az elbocsátása során a szakorvosok szükségesnek tartották, az alperes azonban a gyógyszereszedést abbahagyta és kontrollvizsgálatokra sem jelentkezett.

Jelen perben 2012. október 4-én került sor az alperes igazságügyi elmeorvosszakértői vizsgálatára, az alperes otthonában. Dr. B. V. igazságügyi szakértő megállapította, hogy a vizsgálat során az alperes tudata éber és tiszta volt, a kérdéseket megértette, azokra adekvát válaszokat adott. Gondolkodását illetően tartalmilag kóros gondolatok nem voltak észlelhetőek. A memória funkciók jelentős eltérést nem mutattak, a mnesztiko-intellektuális funkciók a kornak, végzettségnek, élettapasztalatnak megfelelőek, ugyanakkor az alperes mindenkori életvitele értelmi képességeitől messze elmarad. Az alperes schizotypias személyiség, ami a skizofrénia határán mozgó személyiségzavart jelent. Akut elmebeteg tünetek azonban nem voltak megállapíthatóak, ahogyan a korábbi, 2012 márciusi vizsgálat, illetve a 2013. január 9-i bírósági tárgyaláson során sem.

Az igazságügyi elmeorvosszakértő szakvéleményében rögzítette, hogy az alperes ügyei viteléhez szükséges belátási képessége tartósan, nagymértékben csökkent, több ügycsoport, így pl. az ingó-, és ingatlan vagyonnal kapcsolatos rendelkezési jog, illetve az egészségügyi ellátással összefüggő jogok gyakorlása tekintetében.

A felperes keresetében az alperes cselekvőképességet korlátozó gondnokság alá helyezését kérte, általános jelleggel, valamennyi ügycsoport tekintetében. Utóbb keresetét módosítva az alperes cselekvőképességet kizáró gondnokság alá helyezését kérte.

Arra hivatkozott, hogy az alperes nem képes a mindennapi tevékenységek ellátására, tehát döntésképtelen, külön világban él, téveszméi, rémálmai, rögeszméi vannak, pl. kényszeresen kezét mos,

illetve mindentől fél, egész nap a várost rója céltalanul. 26 éve nem vállal munkát, leveleit nem veszi át, nem nyit ajtót senkinek, nem rendelkezik jövedelemmel, a közüzemi tartozásait nem törleszti. Ingatlana lakhatatlan. Kényszeresen dobozol, szemetet gyűjt. Az alperes nem szedi a gyógyszereit, betegségtudattal nem rendelkezik.

A felperes szerint az alperest 2012 márciusában a kórházi kezelése során tévesen diagnosztizálták, indokolatlanul bocsátották el onnan, nem vették figyelembe, hogy 1975-ben a Honvéd Kórház diagnózisa agykárosodást állapított meg testvérénél. A felperes nem fogadta el a perben született igazságügyi elmeorvosszakértői véleményt sem.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, ellenezte cselekvőképességet érintő gondnokság alá helyezését. Cáfolta a felperes által előadottakat.

Az alperesi ügygondnok ugyancsak a felperesi kereset elutasítását kérte. Hangsúlyozta, hogy a perben született igazságügyi szakértői vélemény ellentmondásos az „állapot leírás” és „szakértői vélemény” rovatban foglaltakat illetően, amit a szakértő a szóbeli meghallgatás során sem tudott feloldani.

Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest cselekvőképességet korlátozó gondnokság alá helyezte a társadalombiztosítási, szociális és munkanélküli ellátás igénylése terén, illetve az azzal, valamint a munkaviszonyból és a munkaviszony jellegű jogviszonyból származó jövedelme 50 %-át meghaladó mértékű jövedelemmel való rendelkezés során, az ingó- és ingatlan vagyonnal kapcsolatos rendelkezési jog terén, a tartási kötelezettséggel kapcsolatos vagyoni döntés meghozatalával kapcsolatban, a lakásbérlettel kapcsolatos jognyilatkozat megtételét illetően, valamint az egészségügyi ellátással összefüggő jogok gyakorlása ügycsoportokban. A választójog gyakorlásából azonban az alperest nem zárta ki. A gondnokság alá helyezés kötelező felülvizsgálata iránti eljárás megindításának időpontját az ítélet jogerőre emelkedésétől számított második évben határozta meg. Ezt meghaladóan a felperes kereseti kérelmét elutasította.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a peres felek személyes előadása, az általuk csatolt iratok, a beszerzett orvosi dokumentációk, valamint a perben kirendelt igazságügyi elmeorvosszakértő szakvéleménye alapján állapította meg. Az igazságügyi szakértő írásban előterjesztett és szóban részletesen megindokolt szakvéleményét az elsőfokú bíróság aggálytalanként fogadta el. A bizonyítékokat egymással összevetve mérlegelve az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az alperesnek az ügyei viteléhez szükséges belátási képessége pszichés állapota miatt tartósan, időszakonként visszatérően nagymértékben csökkent. Ez a

korlátozottság azonban nem általános jellegű, az ügyek minden csoportjára kiterjedő, csupán részleges. Az alperes az anyagi helyzete megoldásában, az ingó- és ingatlan vagyon kezelésével kapcsolatban, a lakásbérlettel kapcsolatos kérdésekben, a tartásával és egészségügyi ellátásával kapcsolatos területen szorul segítségre, figyelemmel arra, hogy anyagi helyzetének rendezését, az őt terhelő jelentős tartozás felszámolását, lakhatása megoldásával kapcsolatos lépéseket önmaga nem képes megtenni, illetve egészségügyi ellátásával összefüggésben az orvosokkal nem működik együtt, javaslataikat nem veszi figyelembe. Az alperesnek a választójog gyakorlásához szükséges belátási képessége ugyanakkor a szakértő megállapítása szerint, illetve az alperesnek a bírói tárgyaláson tanúsított magatartása, nyilatkozatai alapján megtartott.

Figyelemmel arra, hogy az alperes állapota nem tekinthető véglegesnek, az elsőfokú bíróság a törvénynek megfelelően - az igazságügyi elmeorvosszakértő véleményével egyezően - rendelkezett a kötelező felülvizsgálatról, illetve annak megindítása időpontjáról.

A másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A felperes és az alperes, valamint az alperesi ügygondnok fellebbezése alapján, az azokban foglaltakat áttekintve megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást kellően feltárta és abból okszerű következtetéssel, a vonatkozó jogszabályok megfelelő alkalmazásával érdemben helyes döntést hozott.

A felperesi fellebbezésre tekintettel kiemelte, hogy a cselekvőképességet kizáró gondnokság alá helyezés a személyi autonómia, az Alkotmánnyal védett önrendelkezési jog legsúlyosabb korlátozását jelenti, melyre csak kivételesen indokolt esetben, a Ptk. 15. §-a (4) bekezdésében meghatározott feltételek maradéktalan bekövetkezésekor és elsődlegesen az érintett személy érdekében kerülhet sor, feltéve, hogy nem képes saját maga ellátására, cselekedetei koordinálására. Jelen esetben ugyanakkor az alperes szellemi hanyatlásának szintjét az elsőfokú bíróság a szakértői vélemény alapján helyesen ítélte meg olyan mértékűnek, mely szerint az alperes állapota nem teszi indokolttá cselekvőképességet kizáró gondnokság alá helyezését. A perben a felperes nem bizonyította az alperes belátási képessége teljes mértékű, tartós hiányát.

A közvetlenség elve alapján a másodfokú bíróság is arra a meggyőződésre jutott, hogy az alperes cselekvőképességet kizáró gondnokság alá helyezése nem indokolt. Ugyanakkor az alperes olyan életvitelt folytat, ami azt támasztja alá, hogy nem minden

tekintetben képes a saját érdekeinek megfelelő cselekvésre. Ezért az elsőfokú bíróság ítélete szerinti ügycsoportokat érintő rendelkezési jogának jogvédelme megkívánja az alperes cselekvőképességének korlátozását. Ezen ügycsoportokat nézve alapvető érdeke, hogy az ügyei intézéséhez segítséget kapjon, mivel saját érdekei felismerésére ebben a körben nem képes.

Mindezt együttesen mérlegelve a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság megalapozott ítéletét - az indokolás fentiek szerinti kiegészítésével - helybenhagyta.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben annak megváltoztatásával az alperes cselekvőképességet kizáró gondnokság alá helyezését kérte. Álláspontja szerint a jogerős ítélet jogszabálysértő, a Ptk. 15. §-ába ütközik.

Az eljáró bíróságok nem vették figyelembe, hogy az alperes téveszmés, üldözési mániában szenvedő ember, notórius szemetgyűjtő, lakásában csak ösvényeken lehet közlekedni, oda senkit sem enged be.

A perben kirendelt igazságügyi elmeorvosszakértő nem vette figyelembe a H. Kórház 1975-ben készült zárójelentését, az akkor felállított diagnózist. Kizárólag a S. Pszichiátriai Klinikájának 2012. évi zárójelentésére támaszkodott, amit egyébként utóbb dr. B. professzor visszavont. Az eljárás során a felperes kérte újabb szakértő bevonását, ennek azonban a bíróság nem tett eleget.

Az alperesnek nincsen betegségtudata, a jogerős bírósági ítéletet sem fogadta el, a gondnokát sem engedi be a lakásába, vele nem működik együtt, így egyedül nem képes hozzájutni az igényelhető pénzbeli ellátásokhoz, anyagi helyzete ellehetetlenült.

A fentiekre tekintettel a felperes álláspontja szerint az alperes belátási képessége tartósan, teljes mértékben hiányzik, állapotában javulás nem várható.

Az alperes, illetve ügygondnoka által előterjesztett csatlakozó felülvizsgálati kérelem a felperesi kereset elutasítására irányult, az első- és a másodfokú ítélet megalapozatlanságára hivatkozva.

A csatlakozó felülvizsgálati kérelem szerint maga az igazságügyi elmeorvosszakértői vélemény is azt tartalmazza, hogy az alperes tudata tiszta és éber, térben és időben orientált, csak némi személyiségzavar diagnosztizálható nála, a schizofrenia tünetei azonban nem állapíthatók meg.

Tény, hogy az alperes az ingatlanának használatával összefüggő

költségeket nem, illetve csak nehézségekkel tudja fizetni, ennek azonban nem az az oka, hogy nincsen tisztában kötelezettségeivel, hanem elnehezült anyagi körülményei nem teszik lehetővé a fenntartási költségek teljesítését. Ez pedig nem szolgálhat alapul gondnokság alá helyezéséhez.

A kifejtettekre tekintettel az alperes szerint a cselekvőképességet korlátozó gondnokság alá helyezés törvényi feltételei jelen esetben nem állapíthatóak meg, ezért a felperesi kereset elutasítására kell, hogy sor kerüljön.

A felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az első-, illetve másodfokú eljárás idején hatályban lévő 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 14. §-ának (4) bekezdése szerint a bíróság azt a nagykorú személyt helyezi cselekvőképességet korlátozó gondnokság alá, akinek az ügyei viteléhez szükséges belátási képessége pszichés állapota, szellemi fogyatkozása, vagy szenvedélybetegsége miatt - általános jelleggel, illetve egy-egy ügycsoport vonatkozásában - tartósan, vagy időszakonként visszatérően nagymértékben csökkent. Az (5) bekezdés a szükségesség- arányosság alkotmányos elvének érvényre juttatása végett kimondja, hogy ha a belátási képesség korlátozottsága csak részleges, a gondnokolt minden olyan ügyben önállóan érvényes jognyilatkozatot tehet, amely ügycsoport tekintetében a bíróság a cselekvőképességét nem korlátozta, annak érdekében, hogy a gondnokság alá helyezett személy csak annyiban legyen korlátozva önálló ügyvitelében, amennyiben az - saját és mások jogainak védelme érdekében - feltétlenül szükséges.

Cselekvőképességet kizáró gondnokság alá a bíróság a Ptk. 15. §-ának (4) bekezdése értelmében azt a nagykorú személyt helyezi, akinek az ügyei viteléhez szükséges belátási képessége - pszichés állapota, vagy szellemi fogyatkozása miatt - tartósan, teljes mértékben hiányzik. Ügyeit helyette a gondnoka intézi.

Helyesen mutatott rá a másodfokú bíróság ítéletének indokolásában arra, hogy az érintett személy cselekvőképességet kizáró gondnokság alá helyezése önrendelkezési jogának szinte teljes körű megvonását jelenti, melyre csak a legsúlyosabb esetekben kerülhet sor, amit aggálytalan igazságügyi elmeorvosszakértői vélemény, az alperes személyes, bíróságon történő meghallgatása és az egyéb peradatok egybehangzóan alátámasztanak, indokoltá tesznek, alapvetően éppen az érintett személy életfeltételeinek biztosítása érdekében.

Jelen esetben ezt a perben kirendelt igazságügyi elmeorvosszakértő nem látta indokoltnak, az általa elvégzett vizsgálat, illetve a rendelkezésére álló egyéb orvosi dokumentációk áttanulmányozása

után sem, melynek során a felülvizsgálati kérelemben foglaltakkal szemben nevesítve foglalkozott az 1975-ben, a Honvéd Kórházban készült zárójelentésben foglaltakkal is.

Az aggálytalan szakértői vélemény, illetve annak szóbeli kiegészítése értelmében az alperes ugyan jó intellektusú, orientációja megfelelő, térben, időben tájékozott, ugyanakkor az életvitele a szellemi funkcióitól, értelmi képességétől igen jelentős mértékben eltér. Képes arra, hogy ügyeit bizonyos mértékben elintézzze, de ehhez a motivációja hiányzik. A tudathasadásos elmezavar zajló, virulens tünetei nem voltak tapasztalhatók nála. Schizotypias személyiségzavar volt megállapítható, melynek jellemzője a fokozott vonatkoztatási késztetés, az érzékenység, bizonyos események, vagy történések magára vonatkoztatása. Schizotypias személyiségzavarban szenvedő személyt elbizonytalanodás jellemzi, illetve motiválatlanság, például az ügyek elhanyagolása. Ez az alperes esetében is tapasztalható, például a lakással kapcsolatos kérdésekben, a tartozások rendezését illetően, a hivatalos ügyek intézése, személyi okmányok beszerzése tekintetében. Ezeken a területeken tehát segítségre szorul. Az alperes egészségi állapota megkívánja, hogy rendszeres orvosi kontroll alatt álljon, ezt támasztja alá az is, hogy a 2012 márciusi klinikai gyógykezelése során a gyógyszeres kezelés hatására az állapota átmenetileg javult.

A felülvizsgálati kérelemben és a csatlakozó felülvizsgálati kérelemben foglaltakkal szemben az aggálytalan szakértői vélemény, a felek személyes előadása, a felperes által csatolt levelezés, az alperessel hosszabb időn keresztül kapcsolatban állt személyek írásbeli nyilatkozatai alapján nem sértett jogszabályt az első-, illetve a másodfokú bíróság, amikor arra a következtetésre jutott, hogy az alperes gondnokság alá helyezése a pénzügyekkel, ingó, ingatlan vagyonnal történő rendelkezés, az egészségügyi ellátással összefüggő jogok gyakorlása és további, kapcsolódó, az elsőfokú ítélet rendelkező részében meghatározott ügycsoportok tekintetében indokolt és szükséges. Az ezekkel összefüggő ügyek intézésére ugyanis az alperes egyedül nem képes, illetve betegségbelátás hiányában a számára elengedhetetlen rendszeres orvosi felügyelet, kezelés alól kivonja magát.

Azon ügycsoportok tekintetében, ahol a bíróság cselekvőképességet korlátozó gondnokság alá helyezést rendel el, a korlátozottan cselekvőképes személy főszabályként a gondnoka beleegyezésével, vagy utólagos jóváhagyásával tehet jognyilatkozatot, illetve a gondnok maga is kezdeményezheti a gondnokoltnál az aktuálisan szükséges lépések megtételét, támogathatja kiegyensúlyozott életvitelének kialakítását.

A felülvizsgálati kérelmében a felperes alapvetően arra

hivatkozott, hogy cselekvőképességet részlegesen, meghatározott ügycsoportokban korlátozó gondnokság alá helyezés az alperes esetében nem járt eredménnyel, mivel az alperes gondnoka személyét, közreműködését visszautasítja, ettől kifejezetten elzárkózik, amit a gondnok, illetve a gyámhatóság tudomásul vesz, így az alperes élethelyzete mind jobban ellehetetlenül. A felülvizsgálati eljárásnak azonban kizárólag azon időszak eseményei, történései képezhetik tárgyát, melyek a jogerős ítélet meghozataláig, jelen esetben tehát 2013. október 2-ig történtek. Ezt támasztja alá a Pp. 275. §-ának (1) bekezdése, mely szerint a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye. Jelen esetben pedig a jogerős ítélet meghozataláig rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével döntött az első- és másodfokú bíróság az alperes cselekvőképességet korlátozó gondnokság alá helyezéséről, meghatározott ügycsoportok tekintetében a gondnok kirendelését, közreműködését előírva, a vonatkozó jogszabályoknak megfelelően.

Az a körülmény, hogy az alperes a jogerős ítélet megszületését, a gondnok kirendelését követően életvitelén nem változtat, a gondnok személyét nem fogadja el, őt még a lakásába sem engedi be, a felülvizsgálati eljárás során nem értékelhető. Ez csak a 2015. október 2-ig, a gyámhatóság által kötelezően megindítandó gondnokság alá helyezés felülvizsgálatára irányuló bírósági eljárásban vehető majd figyelembe, illetve annak sincsen törvényi akadálya, hogy az arra jogosultak - közöttük a felperes is - akár már ezen időpontot megelőzően újabb peres eljárást indítson a jogerős ítélet szerinti gondnokság alá helyezés módosítása érdekében.

A kifejtettekre tekintettel a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet nem jogszabálysértő, ezért azt a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A kirendelt ügygondnok díját, illetve a felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése, illetve 14. §-a alapján az állam viseli.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem volt eredményes, ezért a Kúria a Pp. 87. § (2) bekezdése alapján csupán azt állapította meg, hogy a pártfogó ügyvédi díj viselésére a felperes köteles.

Budapest, 2015. január 13.

dr. Makai Katalin s.k. a tanács elnöke, előadó bíró, dr. Osztovits András s.k. bíró, dr. Gábor Áron s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

tisztviselő